

но само на старите езици — Гръчески и Латински, които имат дълги и кратки гласни букви. От тях дългата буква се произнасяла два пъти по-дълго от кратката; а кратката — половин по-кратко от дългата, тъй щото дългите кратки букви правили една дълга. Туй свойство на гласните букви дало възможност на Гърците и Римляните да разделят стиха на разни части, наречени *стъпки*. Съка стъпка състояла от дълги и кратки слога, тъй щото сичките стъпки въ стиха были равномерни, т. е. за произнасянето на една стъпка се употребявало толкоже време, колкото и за произнасянето на друга. От туй Гръчески и Латински стихове се четели на разпѣвъ. — От Славенските нарѣчїа никое почти наможе да има метрическо стихосложение, защото у никое нѣма дълги и кратки букви, тѣ сичките се произнасятъ еднакво, равноременно.

2) *Силлабическото* стихосложение, което излиза от думата: *syllabe* — слогъ, основава се на числото на слога, и слѣд. нѣма стъпки като първото. Силлабическитѣ стихъ заключава въ себе си 4—13 слога и искарева съ *ритма*, или таквази дума, която има съзвучіе съ друга. Силлабическото стихосложение е свойственно на онѣзи езици, въ които удареніето на думитѣ се намѣрва постоянно на опредѣленно мѣсто, като на пр. въ Френския езикъ то винаги стои на крайния слогъ, въ Полския и Чешския — на предкрайния слогъ, въ Англійския на първия, тъй и въ Сръбския повечето. И туй стихосложение не е свойственно на Българския езикъ нито на Русския, защото въ тяхъ удареніето на думитѣ е прѣмѣвтелно: нѣкой път то быва на първия слогъ, каквото (на Български) *въздухъ*, *кнѣза*, *цѣлте*; нѣкой път на сръдния, като *градина*, *полина*, *добрава*, *момиче*; нѣкой път на крайния слогъ — *народъ*, *гласъ*, *планина*, *дърво* и пр. Его примѣръ на Силлабически